

قال علی بن الحسین علیهما السلام:

مَنْ قَنَعَ مِمَّا أَقْسَمَ اللَّهُ لَهُ فَهُوَ مِنْ أَعْنَى

النَّاسِ [بحار الأنوار، جلد ۶۶، صفحه ۴۰۲]

هر کس قناعت کند به آنچه خدا به او
داده است از بی‌نیازترین مردم می‌باشد

داستانک:

روزی شبلی به مسجد رفت تا نماز بخواند ،
در آن مسجد کودکان مشغول کتابت بودند . وقت نان
خوردن آنها بود و با هم نان می‌خور دند .

دو کودک ، نزدیک شبلی نشسته بودند ، یکی پسر ثروتمندی بود و دیگری فرزند فقیری .

پسر ثروتمند مقداری حلوا داشت و پسر فقیر ، مقداری نان خشک ، پسر ثروتمند حلوا می خورد و پسر فقیر از او حلوا می خواست .

پسر ثروتمند به پسر فقیر گفت: اگر حلوا می خواهی باید سگ من باشی . و او قبول کرد

پسر ثروتمند گفت : پس صدای سگ در آور ! آن بیچاره ، صدای سگ در آورد و او مقداری حلوا پیش پسر فقیر انداخت . و این کار چند بار تکرار شد ..

شبلی به آنها نگاه میکرد و می گریست ! مریدان از او پرسیدند : برای چه گریانی ؟

گفت: نگاه کنید که طمع چه بر سر مردم می آورد ، اگر آن پسر فقیر به همان نان خشک قناعت می کرد و به حلوای آن پسر طمع نمی ورزید ، هرگز سگ فردی همانند
خود نمی شد